BLANCHE, Aug. Ex. B

PUBLIKEN

OCH

TIDNINGARNE,

ELLER

DEN RYSLIGA TUPPFÄKTNINGEN.

Stort Spektakel i Två Öppningar, med Chörer, Balletter, Fäktningar, Evolutioner, Saltomortalsprång och Sidosparkar.

Sthlm 1836.

Ex. A se Vitt. Sv. Dram. (8:o)

af Blanche

PUBLIKEN

OCH

TIDNINGARNE,

ELLER

Den rysliga Tuppfäktningen.

Stort Spektakel i Två Öppningar,

med Chörer, Balletter, Fäktningar, Evolutioner, Saltomortalsprång och Sidosparkar.

Så vandra våra store män
Ur ljuset in i skuggan —
Här hvila dessa Riddersmän
Utaf förgyllda suggan!

Bellman.

STOCKHOLM, tryckt hos D. M. Lublin & Co., 1838.

Det är lika öfligt som behöfligt för en författare att dedicera sitt opus, antingen till någon utmärkt fysisk eller moralisk person; ty han vet då att det åtminstone finnes någon, under hvars rockskjört han kan gömma sig — någon, hvars tunga försvarar honom, när Recensenterne och opinionen sönderstycka hans verk. Dessutom ligger det något så utomordentligt skönt i att se ett belagradt och isynnerhet ett behjelmadt namn stråla på första bladet af en skrift. Kanhända är detta en svaghet; men ofta nog kan sjelfva skriftens svaghet döljas deruti. — Författaren till denna lilla teaterpjes ämnade i förstone dedicera den till Publiken; men då Publiken sjelf kom att deruti spela en betydlig hufvudroll, öfvergaf han genast denna tanke. Sedermera funderade han på Publicisterne, för att derigenom kunna tillsmyga sig någon fördelaktig recension; men äfven denna fundering gick öfver ända, och hvarföre? — jo af alldeles motsatt skäl, det nemligen att Publicisterne deruti spelade för dåliga hufvudroller. — Författaren, som längt för detta öfvergifvit tanken på att blifva, om också blott Vaktmästare i de nios Kollegium, men aldrig förmått blifva qvitt drömmen om en plats ibland de Aderton, började nu spekulera på Svenska Akademien, för att åtkomma några dukater till tryckningskostnaderna; men då han,

vid närmare skärskådande, fann att Svenska Akademien, oaktadt sin teatraliska fallenhet, likväl aldrig belönat andra än sina egna pjeser, gaf han äfven detta beslut på båten. Nu återstod visserligen för honom en väldig skara gubbar och gummor; men olyckligtvis hade han en och annan gång låtit peruker och andra lösa effekter framträda såsom hufvudsakliga attributer till sceneriet; hvarföre också denna hans plan tog ett snöpligt slut. Bekymret öfver alla dessa i luften försvunna spekulationer förmörkade för honom utsigten af en lycklig framgång — då hastigt ett stort ljus uppgick för hans ögon, och detta var — den Kongl. Stora Teatern. Van att på de senare åren aldrig behjerta dess angelägenheter, hade författaren äfven nu alldeles bortglömt dem. — Denna glömska kom honom väl till pass; ty i omvändt förhållande hade han äfven denna gången blifvit jäfvig. Då nu författaren icke vill hafva något att beställa med den egentliga teaterkroppen, som, tagen från hvilken sida som helst, — den artistiska eller ekonomiska — presenterar sig lika inskränkt och mager, vänder han sig derföre till sjelfva hufvudet, såsom varande mera vidlyftigt och mulligt — till Direktionen sjelf.

Vidtberömde och konstförfarne Direktion!

Då jag tager mig friheten till Direktionen dedicera detta lilla teaterstycke, är det visserligen icke i den tanken att se det framställas på Kongl. Stora Teatern. Jag skulle aldrig vilja utsätta Direktionen för den vanliga och obehagliga förlä-

genheten vid valet af spelande. I denna pjes förekomma tvenne stora Oppositionshjeltar, Aftonbladet och Dagligt Allehanda — men hvilken af de nuvarande Aktörerne, sedan Herr Torsslow bortgått, skulle väl med tillräcklig nerv kunna återgifva någon af deras roller? — Statstidningen har i andra akten en svår aria att sjunga — men hvilken af de nuvarande Aktriserna, sedan Mamsell Widerberg blifvit afskedad, skulle väl kunna utföra ett solo-parti, hvartill fordras så mycken fermetet i löpningarna och så mycken grace i pauserna? — Minervas roll är lika svår att fylla, sedan Herr Berg, som var en så utmärkt Iphigeni, blifvit trängd från scenen. Den enda roll, som möjligtvis ännu med framgång skulle kunna spelas, vore utan tvifvel Frejas; ty dertill förpassar Herr Springer, utmärkt såsom apa, förträffligt. — Direktionen finner derutaf att det icke kan vara min mening få pjesen uppförd; — jag har härmed endast velat uttrycka min tacksamhet för det Direktionen icke, genom någon förledande lockmat, förminskat min kassas tillgångar, utan tvertom befriat mig från den dyrbara teaterhågen.

Konstens vårsol, som i flydda dagar så herrligt strålade öfver Thalia-borgen, har nu sjunkit ned bakom Vesterns strand. — Skuggor famla på den toma scenen och applåderas af skuggor i den toma salongen. Den glada trefnaden och den sorglösa belåtenheten hafva flytt från det Gustavianska templet till — Direktionens salar. — O! måtte Direktionen länge få trösta sig öfver de mörka och bedröfliga insigterna förmedelst de ljusa och glada utsigterna från våningarna vid Gustaf Adolfs Torg! Och när en

dag Direktionen, genom sitt afträde, skiljer sig från sitt tryckande och maktpåliggande kall, måtte Den föra med sig minnet af hvad Den gjort och uppoffrat för Konsten, Publiken och — sig sjelf, såsom sin enda och högsta belöning!

Författaren framhärdar &c.

— — den 8 Januari 1838.

Personerna.

PUBLIKEN.

AFTONBLADET, förekommer under flera namn, såsom Storhertigen, Münchhausen, Hornufven, m. fl.

DAGLIGT ALLEHANDA, kalladt "Ärligheten," isynnerhet af sig sjelft.

ARGUS, Ögon-operatör hos Dagligt Allehanda.

GRANSKAREN, Rökgubbe.

STATSTIDNINGEN, gammal, högförnäm Dam, med lösperuk och uppsminkadt ansigte.

MINERVA, Hof-tvätterska, Närings-idkerska på Värdshuset "Vördnadsfulla Foten".

FREJA, Figurantska, isynnerhet bekant för sina *ljusa* underkläder och *svarta* öfverplagg.

DAGBLADET, Polisbetjent, känd för sin qvickhet i fötterna.

JOURNALEN, ett döende lindebarn.

HÖKARE-SOCIETETEN, en Tidningsbuse.

Aftonbladister, Bihangister, Polisbetjenter, Gensd'armer, Spaltar, Finans-magistrar och ministrar, Vålnader och andra Plågoandar.

Till Ouverture spelas Hönsgummans visa, vid hvars sista bortdöende toner Ridån tyst uppgår.

FÖRSTA ÖPPNINGEN.

(Teatern föreställer *Minervas* skafferi, straxt på eftermiddagen, prydt med alla i ett större köks-departement befintliga effekter. I stället för skölden med Medusa-hufvudet, ser man på det väl länsade middagsbordet glänsa ett större silfverfat, med ruiner efter ett griljeradt lamhufvud; något spår till såsen kan likväl icke upptäckas. I stället för hjelmen ser man en silfverskål, hvaruti, att sluta af lukten, sköldpaddsoppa måste hafva varit, men något tecken till soppan eller till såsen skulle man förgäfves eftersöka, så framt icke en i rummet varande större *mun* framställde för åskådarens blickar både grafven och uppståndelsen. Denna mun tillhör *Minerva*. Sedan åskådarens blick krälat sig fram öfver den på en gång största och dyrbaraste makrälat sig fram — en verklig *Kinnekulle* utan *blomma* — stannar den slutligen förbländad vid ett par röda tofflor af *Ryskt* skinn, hvilket genom sin goda beredning slutit sig så väl kring *gummans* liktornar, att man påstår det hon utan dem skulle stå på dåliga fötter. Åskådaren, som vid saltomortalsprånget emellan munnen och liktornarna glömde *gummans* blick, märker nu först hur den, matt som en stufvad aborres, stirrar på den nedgående aftonrodnan i en vinbutelj. Ögonlocken sluta sig småningom, och den öppnade munnen förseglas genom en obetydlig armkrökning medelst Petersśens gula lack. Med lacket för munnen insomnar *gumman* och snarkar under ett mildt ackompagnement af Orkestern.)

GURMANDER och GASTRONOMER (uppstiga ur golfvet och omringa den sofvande. En utaf dem sätter en flaska *Newa*-likör under Minervas näsa, hvarvid snarkningen genast upphör).

Chor och Ballett af Gurmander och Gastronomer.

Roligt är att vara mätt!
Pirum!
Ej i mig ryms mer en plätt.
Cum pelleri perse pirum!
Pirum nostrum &c.

När du vaken är, ell' hur?
Pirum!
Är du just en slät figur.
Cum pelleri perse pirum!
Pirum &c.

Till oss kommer du en dag,
Pirum!
Om ej förr, när du får slag.
Cum pelleri perse pirum!
Pirum &c.

(De försvinna.)

(Allt i skafferiet börjar lefva: Från hyllorna hoppa faten, och från dem framskyndar hela den stora delen af djurriket, som tillsatt lifvet under Minervas händer; från silfverfatet börjar fårskallen röra sig; ur soppskålen hoppar en stor sköldpadda; en väldig skara kycklingar, kapuner och kalkoner rusar i vild oordning kring rummet för att söka skydd mot en förfärlig störtskur

champagne och lafitte, som, blandad med ostronhagel, utbreder sina härjningar. Bland de flyende upptäcker man 18 stora sillar, skickade såsom present från Friherre Ankarsvärds egendom, stekta i det papper, på hvilket Minerva hopskref de famösa brefven.)

Chor af den vilda Jagten.

Vilda, mättade mage, njut!
Se det herrliga målet — skjut!
Hon, som kan bära oss,
Skall ock förtära oss;
Raskt derför in i den välkända trut!

(De rusa in i Minerva. Främst och våldsammast intränger en stor *Hornuf*, på hvilken Minerva i flera år tuggat och slitit.)

MINERVA (vaknar under de förfärligaste konvulsioner och vridningar, med svetten i pannan och ögat vildt kringstirrande).

Söker nu allt, äfven det käraste jag äger, att sätta sig i opposition emot mig? — Fan måtte då vara Publicist och ingen *god!* De allmänna hushålls-bestyren förstöra min ljufva middagssömn — och likväl nödgas jag lägga hand vid de förra, för att kunna få njuta den senare, hurudan den än är.

FREJA (inhoppande, klädd i en kappott, gjord af en vänd Kammarjunkare-uniform och fodrad med en utsliten prestkappa af bombasin).

Hvad har händt, Tant lilla? — Tant ligger röd i ansigtet som en kräfta! — Har återigen någon ny plan gått kräftgången?

MINERVA (uppresande sig med möda).

Ack, mitt barn! hvad du är lycklig, som ej behöfver släpa med en sådan fetma som jag! Du är mager och lätt på foten, besvärar dig aldrig med vigtigare saker, utan flaxar, vig som en läderlapp, i din ostörda skymning; då jag deremot, styrd af mitt allsmäktiga öde, måste framlunka på den förelagda stråten, utan att kunna eller våga göra det minsta sidosprång, af fruktan att på något sätt skada den tunga och från mig oskiljaktiga börda, jag måste bära! Hvad kräftgången beträffar, kan jag försäkra dig att en sådan ej är tänkbar i min ställning.

FREJA.

Jag måste tillstå att jag aldrig förut hört Tant beklaga sig öfver någon börda; men flera gånger har jag med egna ögon sett att Tant, lättare än mången annan, simmar öfver djupet. Detta härleder sig kanske deraf, att allt *fett* flyter ofvanpå?

MINERVA.

Jag råder dig, min bästa Freja, att icke göra mig till en brynsten för dina qvickheter!

FREJA.

Om förlåtelse! Tant tycktes vilja komplimentera mig för min magerhet, hvarföre jag ej heller ansåg det vara ur vägen ge svar på tal;

dessutom vet Tant att qvickheten just är min *svaga sida.*

MINERVA.

Bara du börjar tala förnuftigt, komma vi genast på god fot med hvarandra. Jag vill också för dig förklara orsaken till mitt upprörda tillstånd vid din ankomst: De båda oppositionstupparne *Aftonbladet* och *Dagligt Allehanda* hafva, som du vet, på sin *liberala* sophög länge och väl sporrat och plockat hvarandra, utan att Publiken deraf kunnat vinna annat resultat, än de sopor den fått i sina egna ögon. Dagligt Allehanda har nu en lång tid betydligt legat under, så att man med skäl fruktade att den rödkammiga Aftonbladisten helt och hållet skulle sporra ihjäl sin "ärlige", lösfjädrade motståndare. Döm *då* hur glad jag blef, när jag i dag fick höra att *Bihanget* var på god väg. Derigenom kommer Aftonbladet utan tvifvel att kapuneras på det eftertryckligaste sätt. Sedan vi väl fått den besten ur vägen, skola vi utan svårighet bryta halsen af den andra kamraten, på det han, stolt öfver segern, icke måtte på nytt träda fram några frihetsägg. Glad öfver hvad som skett och ännu mer öfver hvad som skall ske, tog jag mig en mer än vanligt stark

middagsmåltid. I det försvinnande lamhufvudet såg jag den högtbräkande *liberalismens* undergång, och i den mustiga, välsmakande sköldpaddsoppan den ädla *konservatismens* långsamma, men säkra framgång. — Derefter insomnade jag; men knappt hade mina ögon tillslutit sig, förr än en förfärlig dröm kullstörtade hela mitt luftslott — liberalismen fick lif, och konservatismen hoppade ur skålen och sprang sin kos. Jag kan ej berätta dig allt, min vän, ty ännu känner jag tryckningen efter den aftonbladistiska maran, som slutligen höll på att alldeles qväfva mig. Jag tror icke mycket på drömmar, men om denna skall slå in, måtte det icke ske förr än jag för alltid tillslutit mina ögon; ty sedan må det gå hur det vill. — Hvad har *du* att berätta mig?

FREJA.

Oändligt mycket, Tant söta! mina utsigter hafva undergått en betydlig förändring. Tant vet att jag, oaktadt min ungdom, likväl redan försökt en och annan ställning här i lifvet. På den tiden Kammarjunkaren ensam höll mig, stod jag ej så illa hos visst folk, och genom umgänget med den förnämare verldens domestiker fick jag lära konsten så tillblanda mitt

smink, att min pussighet ej skulle falla andra för starkt i ögonen, utan färgen på mina kinder presentera sig så jemn och fördelaktig som möjligt; mina utfall och infall alltid stämda i Hofmanston, blefvo söta och sura efter omständigheterna. — Lägg dertill min rastlösa aktivitet mot *Aftonbladet*, och Tant skall medge att jag hade de största anledningar att hoppas den utmärktaste framgång på Samhällets höjder. Hastigt förändrade sig scenen: min *älskare*, som, genom sin nässtötning mot den Dramatiska hörnstenen, långt för detta förlorat lusten att bli Dramaturg, emedan han fann, att de ende som vunnit något på hans *arbete*, voro Teater-personalen, nemligen genom den goda middagsmåltid författaren bestått densamma, och Tidningarne, hvilka också fingo ett godt stycke att äta på. Dessutom hade han alltid förnummit att Kammarjunkare börjat i Hof-Rätten med *tour* och slutat med *peruk* på ännu vigtigare platser, hvarföre han beslöt resa till Akademien, för att skaffa sig fullgiltig assignation på det tillkommande stora kapitalet. Före sin afresa ackorderade han bort mig, som Tant känner, till en *prest*, med förbehåll att då och då få göra ett mellanstick. Två gånger i vec-

kan måste jag helsa på mina kunder och följaktligen både natt och dag vara i bekymmer om sättet att roa dem, för att dymedelst förtjena några styfrar till hoplappandet af mina trasiga affärer; min nya Hållkarl gjorde visserligen allt hvad han kunde för att hålla mig uppe, och hällde ur sin gåspennna den ena qvicksilfverkulan efter den andra; men icke desto mindre började mina kunder märka mitt sjukliga tillstånd och småningom draga sig undan, för att, som de sade, icke generas af min *elaka anda.* Min älskare lät mig då beständigt tugga på den aftonbladistiska *rödlöken*, för att stärka magen och, som han alltid yttrade, kunna bjuda alla rättrogne en söt och behaglig lukt; men olyckligtvis tuggade jag för häftigt, så att den ena tanden efter den andra började lossna. En boktryckare, som *tryckte* mig de två nyssnämnde gångerna i veckan, fann då på det *illiterata* rådet att smörja ihop tvenne så kallade *"Sista Aftonblad."* — Det *första* lyckades förträffligt, men hela upplagan af det *senare* föll på min egen rygg — så att jag, näst mitt eget hufvud, aldrig kännt en så tung börda. Min ställning blef nu i högsta grad förtviflad — ja, jag höll på att sjunga på sista

versen, — då det hastigt föll mig in att ställa mig på förtrolig fot med det beskedliga Dagligt Allehanda, hvilket också lyckades; ty samma dag Dagligt Allehanda, för första gången i sin nya uniform med de 4 knappraderna uti, gjorde sin cour hos Publiken, fick jag taga den nyputsade Kavaljeren under armen och slinka med på köpet. Sjelf hade jag omfärgat min lappiga och nedfläckade salopp och påtryckt densamma några reformfigurer och novell-*blommor*, de senare utskurna ur en gammal matta på Haga slott, på det jag desto lättare skulle falla på läppen. I kjortelsäckarna hade jag den vanliga konfekten tillhands åt Aftonbladet, för att dymedelst visa att något *"smilande popularitets-begär"* kommer *"hädanefter lika litet som hittills"* att leda mina steg på den publicistiska banan — *något* måste man likväl hafva, och mitt består blott deruti, att kunna *pungslå Aftonbladet*, ett lika oskyldigt som lofligt företag. — Detta var hvad jag hade att berätta Tant om mig sjelf; sedermera har jag något mera generelt att framföra.

MINERVA (klappar Freja på kinden).

Din uppriktiga naivitet roar mig på det

högsta, din lilla näsperla! Fram med det generela nu!

FREJA.

Dagligt Allehanda ämnar i morgon utrycka med sitt *Bihang*, och anhåller derföre att Tant täcktes vara god och bispringa med något tungt kavalleri. Helst önskades att Tant ville infinna sig i dag på eftermiddagen för att hålla en generalmönstring med de beryktade *"s-paltarne"*.

MINERVA.

Det senare får jag ej tid till, emedan jag väntar hit Münchhausen, för att hålla med honom den utlofvade repetitionskursen *) i *näringsrätten*, (det knackar på dörren) tyst! jag tror han är redan här? — riktigt! — Gå in och göm dig der i skåpet och qvardröj tills jag vid lägligt tillfälle ropar ut dig. — Jag ämnar öfverraska honom med något som skall åstadkomma en ovanlig effekt (hviskar några ord i Frejas öra).

FREJA.

Skönt! Herrligt! Sådana öfverraskningar har jag ofta varit med om! (kryper in i skåpet)

---

*) Svenska Minerva hade i en numer för förlidet år lofvat hålla en repetitionskurs i näringsrätten med Münchhausen. Vi hafva, för att bespara henne besväret med ett så ömtåligt ämne, förekommit henne.

(*Münchhausen* kryper in i skafferiet, med *indragen* mage, *krumbugtande* rygg och *slätkammadt* hufvud, hvilande på en *trefärgad* spännhalsduk, med veritabel amerikansk svinborst uti.)

MINERVA (sätter glasögonen på näsan och sig sjelf på soffan).

Nå, välkommen min kära Münchhausen! Hur står det till hemma? — Det gör mig ondt att hafva narrat dig hit från dina hjelphustrur, hvilka i närvarande omständigheter svårligen torde kunna umbära ditt sällskap. Det der *Bihanget* var en ledsam sak; men hur många gånger har jag icke sagt dig att *"krukan går så länge efter vatten, tills hon går sönder?"*

MÜNCHHAUSEN (bockar sig med mycken smidighet).

Tant behöfver icke oroa sig så mycket öfver mig och mina hjelphustrur. Om Tant tror att det der *rys-, fas- och förskräckliga Bihanget* skall skada oss i våra prenumeranters ögon, så bedrager sig Tant på det högsta; tvertom, erbjuder det oss något nytt, hvarmed vi få göra oss roliga. Striden blir för Publiken af allt för muntert intresse, för att med likgiltighet kunna lemnas ur sigte, och i följd deraf kommer vår Tidning att mer vinna än förlora derpå. Hvad ordspråket om *krukan* anbelangar, får jag försäkra att, innan hon spricker, kom-

mer hon ännu många gånger ge Tant vatten öfver hufvudet.

MINERVA (grinande försmädligt).

Som vanligt, min kära Münchhausen, har du mun full med förhoppningar; men Publikens vaxnäsa bör väl någon gång lossna, så framt icke Publiken hel och hållen blifvit ett vax under dina händer. — Jag har nu ej kallat dig hit för att få skratta åt dina så kallade *rolig-heter*, utan för att se om du i dag går häri-från lika stor syndapalt som förr.

MÜNCHHAUSEN.

Jag afvaktar med otålighet Tants spörjsmål och försäkrar att det ej skall lyckas Tant nu, såsom förra gången, att lägga både frågan och svaret i min mun. — Jag är redo.

MINERVA (hällande i åt sig en stor äggtoddy).

Nå, hvad menar du med *näringsrätt?*

MÜNCHHAUSEN (knäppande ihop sina händer).

Hvarje sådan slags *rätt*, som förmår föda och underhålla kroppen, så att den på samma gång lifvar och stärker *ledamöterne* samt bereder åt det *hela* en behaglig rundning, fri från alla symtomer till skadlig fetma.

MINERVA.

Hm, hm! Än *näringsfrihet* då?

MÜNCHHAUSEN.

Näringsfrihet består i fritt val af rätter, inskränkt endast af hvar och en *kroppskonstitutions* större eller mindre capacité att insuga och smälta dem.

MINERVA (tar sig en dugtig klunk).

Börjar du icke genast med dina floskler, min kära Münchhausen? Hur vill du väl sammanjemka begreppet om ett fritt val af rätter med smältningsförmågan hos hvarje serskilt konstitution? — eller, rättare sagdt: hvar vill du sätta bandet eller gränsen för det fria valet?

MÜNCHHAUSEN (ser snålt på Minervas glas).

Detta allt bestämmes och ordnas af den menskliga naturen sjelf, som bäst vet hvad kroppen tål, och stoppar nog när behofvet så bjuder.

MINERVA (får några vapörer).

Tror du då verkligen att den menskliga naturen, hvars svaghet ingen hittills betviflat, ständigt är i det tillstånd af absolut infaillibilité, att den förmår bestämma njutningsmedlens positiva eller negativa verkan? — Enligt ditt påstående skulle således en patient icke en gång

få bindas af läkarens råd, utan fritt och obehindradt, under den fullkomligaste frånvaro af sans och klokt medvetande, följa hvarje impuls af den förvirrade naturen? — Söker du således icke att på nytt slå blå dunster i ögonen på mig?

MÜNCHHAUSEN.

Om förlåtelse! Visserligen kan ett sådant fall inträffa, då naturen i sin fria verksamhet begår ett felsteg; men då detta händer *en* gång, försyndar sig läkaren deremot *nio* gånger; hvarföre jag tycker att min sats ganska väl håller färgen och i allmänhet kan gälla för sann och oomkullstötlig.

MINERVA.

Du *"tycker"* det! — Jag har ofta kommit underfund med att ditt *"tycker"* är den enda presentertallrick, hvarpå du serverar dina skådobröd; men nu gifves det äfven andra som våga ha sina egna tycken, hvarföre du torde ursäkta om jag nu helt öppenhjertigt säger dig mitt. Hur långt tror du dig kunna komma med en sats, som vid första motstånd förlorar sin kraft och vid första tillämpning upplöser sig i ett undantag? — Kan du då ej inse hvad vigt ofta nog kan ligga i ett enda undantag? — Låt den sjuka och feberbrinnande kroppen, utan annan

ledning än sin egen naturliga vilja, efter eget behag få sluka hvad slags njutningsmedel som helst, och man skall snart se hur den dödar sig sjelf. Låt den stora massan af folket, i sina feberdrömmar, fritt få dela portionerna sig emellan; och vi skola snart ha en ny harlekins bödel på benen för att sköta Kockstjensten. Släpp löst en mängd bondmagar på ett väl serveradt bord; och man skall med rysning se de kostligaste rätter otuggade försvinna! Släpp in några hufvuden af dylikt skrot och korn i en ministerkonselj; och få se om perukstockar göra samma nytta som peruker, till hvilka senare man likväl alltid har ett så godt öga! — Nej, min kära Münchhausen, vill man fullkomligt bota en sjuk kropp, bör den genast oinskränkt öfverlemnas till den vise läkarens ensamt rådande vilja. Ju mer denna vilja inskränkes, desto mindre verksamt och helsobringande blir läkemedlet! Se blott litet omkring dig, och du skall finna att Stater med oinskränkt styrelse alltid med koncentrerad kraft gått genom tiden. I dylika åtnöjer sig hopen med hvad en *enda* vilja finner för godt att göra, arbetar mycket, emedan den ej förslöser tid med att tänka; lyder raskt, i stället för att räsonnera långsamt;

men det hela går framåt — och förvånande saker utföras. — Gå till dig sjelf! Du är Storhertig. Hvad skulle väl du kunna uträtta om dina undersåter, dina *konstförvandter* och icke-*konstförvandter* satte sig upp emot dig? — Är icke enda orsaken till din kräftgång just den, att din styrelse, år från år, blifvit allt mer och mer *inskränkt?* — Att tala om frihetens såpbubblor lönar icke mödan; Publiken har nog länge sett hur du från din stora såpskål vid Nygatan utblåser den ena efter den andra, utan att de förmå bibehålla mera, än ögonblickets existens. Du ser deraf hvaruti ditt *"fria val af njutningsmedel"* och ditt förtroende till *"naturens sjelfverksamhet"* bestå, samt hvilken herrlig effekt de kunna frambringa. Låt derföre en gång bli med ditt fruktlösa försök att ständigt påtruga folk din slarfsylta, och tro ej att den blir smakligare derigenom, att du inbakar den i glittrande mustlösa geléer!

MÜNCHHAUSEN.

Hvad som mest bland allt förvånar mig, är att Tant, oaktadt sin ålder och fullblodighet, ännu orkar deklamera med så mycken styrka och kontenans. Det låter liksom skulle Tant helt nyligen af någon bland de heders-

gubbar, hos hvilka Tant dricker sitt tevatten, erhållit en ny uppsats löständer till present. — Jag gratulerar af allt hjerta! — men det händer Tant som det ofta händer andra här i verlden, att när man skall bita med andras betar, råkar man ofta nog af ovana bita i sin egen läpp; — det skulle i sanning roa mig att höra hur Tant bär sig åt när hon, i trotts af alla den *"menskliga naturens stora brister,"* vill skapa en individ med sådana fullkomligheter, hvarmed den der *"läkaren med den oinskränkta viljan"* måste vara utrustad! (*Minerva* råkar få en klunk i galig strupe och hostar förfärligt.) Aj, aj, Tant goda! Återigen ett misstag, ehuru af långt märkvärdigare beskaffenhet! — Medan Tant funderar efter något medel, hvarmed det ovanliga misstaget kan rättas, vill jag i korthet säga min tanke om våra *läkare,* sådana de nu för tiden äro och isynnerhet i förflutna tider hafva varit: Hela deras konst har sällan bestått i något annat, än i ordinerandet af *åderlåtningar, blodiglar* och starka *laxativer,* hvarmed de till den grad utmattat sina patienter, att den ena kroppen nödgas balansera på styltor och den andra krypa på fyra ben hela lifvet igenom. Detta är den läkarekonst Tant rosar och röker

för; och åt en sådan skall lemnas oinskränkt förtroende, oinskränkt makt? — (med mycken pathos deklamerande) Friheten är det enda kraftiga och välgörande botemedlet, hvarförutan statskroppen förtvinar och förgås! — Sätt plantan under fri himmel — och den skjuter upp herrlig och förtjusande i fägring och doft; — stöt in henne deremot i en kruka, emellan fyra väggar af ett drifhus — och dess enkla, naturliga fägring och doft försvinner! Se der har Tant min trosbekännelse! (griper oförmärkt efter Minervas toddyglas)

MINERVA (slår honom på fingrarna).

Håll inne med den der trosbekännelsen, din lurk! (dricker hastigt ur sitt glas, hvilket hon derefter räcker åt Münchhausen.) Efter gammalt vet jag att du har en utmärkt förmåga att slicka bort allt hvad andra qvarlemna; håll derföre till godo! — För att nu sluta historien om den sjuka kroppen, hvars botande du med dina *"frihets-puffar"* tror dig kunna tillvägabringa, vill jag sätta på dig en fråga till: när nu ifrågavarande kropp, efter din metod, kommit på bättringsvägen, hvad skulle du i allmänhet ordinera för densamme?

MÜNCHHAUSEN.

Ingenting annat än en *norrsk* sill att friska upp magen med.

MINERVA (arg).

Ja så, du *antinationelle* storpratare! En *svensk* skulle ej göra samma nytta? — Hade jag en *knutpiska* här, skulle jag väl söka få ur dig den der *norrska* sältan! — Hvaruti består då den *norrska* sillens förträfflighet?

MÜNCHHAUSEN.

Just deruti, att *den,* för att vara god och uppfriskande, icke behöfver inläggas i kryddpeppar, vinättika och lagerbärsblad.

MINERVA.

Du har i sanning en ypperlig smak, du oförskämde Prenumerationsjägare!

MÜNCHHAUSEN.

Hvar och en har sin — att Tant hellre ser *rysk* kaviar, än *norrsk* sill på sitt bord, är naturligt.

MINERVA (knyter näfven).

Du börjar allt mer och mer tjena upp dig, min gosse lilla. — Du har lärt dig mycket af Drottning Victorias matsedel, märker jag. Jag undrar slutligen hur du tillagar den beryktade *Reservationsrätten?*

MÜNCHHAUSEN.

Reservationsrätt är soppa kokt på gammalt fårkött, hvilken oafredd gömmes, för att granskas när Riksdags-middagarna komma.

MINERVA (slickar sig hastigt om munnen).

Hm, hm! Är det nödvändigt att en sådan rätt finnes?

MÜNCHHAUSEN.

Ja visserligen; ty utan den skulle de nyssnämnde middagarna torka in.

MINERVA.

Hvartill begagnas egentligen denna soppa?

MÜNCHHAUSEN.

Till *utvärtes* bruk.

MINERVA (hånleende).

En soppa till utvärtes bruk! Hvarföre så, om jag får fråga?

MÜNCHHAUSEN (hviskande, likväl så högt att åskådarne kunna höra honom).

Emedan den, å ena sidan, förmår för ögonblicket göra den gröfsta och skrofligaste hud så slät och fin som ett spegelglas, och, å den andra, verkar så förunderligt på de granskandes synorganer, att allt *svart* förefaller som *hvitt*.

MINERVA (i samma ton).

Har du dig bekant någon annan rätt också till utvärtes bruk, men af alldeles motsatta egenskaper? — Vid vissa tillfällen är *den* af oskattbart värde och utgör då det enda botemedlet för en förderfvad fysik — ja, jag tror nästan att den vore helsosammast för dig, eme-

dan den har en serdeles förmåga att, förmedelst det ondas utdrifvande, förvandla den halaste yta i den gröfsta bark och bortjaga det hvita sminket från den svarta grundfärgen. Kan du icke nu gissa till namnet?

MÜNCHHAUSEN (förundrad).

Det är i sanning bra svårt! Den af Tant så mycket beprisade *Miguelitiska* surkåln har visserligen en och annan egenskap som kan träffa in på Tants grumliga kraftsoppa; men det kan väl icke vara den?

MINERVA (gnuggande med mycken förnöjelse sina tjocka händer).

Ingalunda, min kära Münchhausen! Ingredienserna äro af långt enklare natur; har du aldrig hört talas om en gröt med *påkolja* *) och *risgryn* uti?

MÜNCHHAUSEN (bleknar).

Det kan väl icke vara *stryk*, Tant menar!

MINERVA.

Rätt gissadt, min gosse! Det var verkligen första gången du förmådde uppfatta halfqväden

---

*) Författaren medgifver visserligen att ordet *påkolja*, betraktadt både från dess ideela och reela sida, låter något grofkornigt; men det har för mycken *teater-effekt* och innebär i sig för mycken *eftertrycklighet* för att kunna förbigås.

visa! — Det är en *sjuskinnsgröt*, oändligt väl passande för de *sju vises* skinn, min kära Münchhausen! och ehuru den ej fogar sig så serdeles väl till ditt *"fria val af rätter"* hoppas jag likväl att den ej skall bindas af annat, än din *"kropps-konstitutions större eller mindre capacité att insuga och smälta densamma."* (slår i bordet, ropar:) Ut Freja! — vi vilja hålla en ny repetitionskurs med Münchhausen! (Freja hoppar ut, beväpnad med en stor kannsbutelj *Röfvar*-ättika. *)

MINERVA.

Se så, min kära Münchhausen! Är du nu road af *"vrängningar"* och *"slingringar,"* så står det dig här fritt — vi vilja se om ditt *"harhjerta"* sitter på rätta stället!

MÜNCHHAUSEN (ser sig omkring med ängsliga blickar).

"Visst skulle grisarne grymta om de kände galtens tillstånd, och hvad jag arme måste lida!" — Hur skall jag kunna rädda mig ur dessa fördömda trollpackors klor! — (sakta) Tyst — lyckligtvis har jag hos mig ett exemplar af den beryktade *bubu*-boken — med den vill jag försvara mig till sista *droppen!* (ställer sig i positur)

*) Benämningen *Röfvar-ättika* förefaller på detta ställe äfven författaren något oegentlig; meningen är likväl att visa, hur våra Tidningar, när det *sura* de sjelfva fabricera ej hinner till, af andra lika goda ättiksfabrikörer *röfva* hvad som fattas.

(Minerva rycker ned från väggen den *Mac Ferlanska* tistelstången och angriper Münchhausen med mycken arghet. Münchhausen försvarar sig på det *skandalösaste* och *oförskämdaste* sätt; ty han besvarar alltid de *tvenne* slag i stöten, han får af Minervas stång med *sex* stora munfiskar af *bubu-boken* *). Freja slår sönder sin kannsbutelj i Münchhausens nacke. — Münchhausen, som, genom ättik-dopet, känner myrorna ännu lifligare i sitt hufvud, börjar skrika och slå bakut. Lyckligtvis för honom återstudsar sjelfva buteljkorken och far i Frejas hals, som just i detta ögonblick stod på vid gafvel, utösande störtsjöar af oqvädinsord. Hon söker att med några *gäldstufvu-tömmar*, hvilka hon hastigt framdragit ur sin kjortelsäck, utdraga korken, men förgäfves. Münchhausen, koxande efter något medel att undkomma, varseblifver nu ett stort ostron-träd under Minervas hufvudkudde. — Hastigt griper han det med båda händerna och slungar det midt i ansigtet på Minerva. Gumman parerar trädet med tungan, men öfverraskad af det *qvicka infallet*, förlorar hon tistelstången. — Münchhausen begagnar det gynnande ögonblicket, lägger fötterna på ryggen och flyr.)

---

*) Detta stridssätt härleder sig derifrån, att Minerva utkommer *tvenne* gångor i veckan och Aftonbladet *sex*.

(*Ridån faller.*)

ANDRA ÖPPNINGEN.

(Teatern föreställer en vild trakt på Publicitetens område. Som klippor uppspira stora bläckhorn, hvarur framstörta floder af det *svartaste* bläck och slingra i den *grofva* skrifsanden. I floderna simma *galläpplen* och vid stränderna resa sig skogar af *gåspennor* — en och annan svanpenna finnes väl, men den ligger uppryckt med roten för att begagnas till bränsle. — ***Stora Bubu*** och ***Lilla Bubu*** synas i fonden.)

STATSTIDNINGEN (inkommer, bärande lindebarnet Journalen på sin arm. Hon är klädd i sin vanliga *negligé, inpudrad* och *tillsnusad*. — Sjunger *con amore*).

Recitativ.

I dag för handen är den stora dag, (rasch! rasch! *)
Då Aftonbladets hela här skall falla! (tremulando)
Hur *ljoft* att skåda detta slag
Och höra segerropen omkring ska-a-a-alla! (fanfar)
Hur gerna vill jag skåda denna strid,
Blott att jag sjelf får vara uti fri-id! (lulilули-lu-ni)
Ja, må *det* krossas till sin sista knota! (rulleri, bulleri, kulleribytt!)
Hvad fröjd och sällhet jag får *njo-ota!*

*) Orkester-ackompagnement.

Aria.

Ack! detta ljufva hopp
Skingrar min smä-ä-ä-ä-ä-ärta,
Och detta hje-e-e-erta
Deraf fylles opp!
Hur lätt och lifligt jag andas här!
Att se *det* falla, all sällhet är!
Det stora Bihanget
Allt är mig en borgen,
Att Aftonblads-korgen
Skall lyftas ifrån mitt brö-ö-ö-öst —
Ack! detta ljufva hopp
Skingrar min smä-ä-ä-ä-ä-ärta,
Och detta hje-e-e-e-erta
Af fröjd fylles opp!
Hur lätt och lifligt jag andas här!
Att se det falla, all sällhet är!
All sällhet är! All sällhet är!
All säll — het — är!

Recitativ.

*) Men tyst! Hvad är det som jag hör?
(starka *frihetspuffar* bakom scenen)

---

*) Arian i detta Soloparti är ur Tankred, en gammal bekant; men hvad Recitativerna beträffar, önskades att Herr Kapellmästaren ville blifva deras

Jo! vapenbrak jag tror mig höra;

(starkt tremulando)

Mitt skinn jag rädda bör —

(gubbe liten, gumma liten)

Hvart skall jag fly? — Hvad skall jag af mig göra?

(peruk)

Bak "Stora Bubu" der jag raskt mig gömma bör!

(kryper bakom Stora Bubu.)

(Finans-magistrar och ministrar fly öfver teatern. Ibland dem lunkar Silfver-Jan med hydrooxygen-mikroskopet på ryggen. De förföljas af *Dagbladet* i spetsen för Polisbetjenter och Gensd'armer.)

DAGBLADET. (Från högra skuldran nedhänger ett gammalt upplackeradt patronkök, med ryska smällar uti; från den venstra ett gehäng, hvarvid sitter en sabelslida af råbarkadt oxläder. — Trädsabeln är dragen.)

Division halt! — Förposterne äro slagne och förskingrade; låtom oss derföre fira denna första seger med nordiska idrotter och lekar!

(Krigsdans af Polisbetjenter och Gensd'armer: de båda partierna utmana och bekämpa hvarandra; än ligga Gensd'armerna under; än repa de åter mod och drifva Polisbetjenterna till rygga. Slutligen upplöser sig hela striden i en vacker gruppering, föreställande hvar och en Polisbetjent omgifven af två Gensd'armer.

Krigsmarsch bakom scenen. Dagbladet marscherar ut för att sluta sig till de anryckande *Bihangisterne*, som straxt derefter intåga, med flygande fanor och klingande spel, i *högtidlig procession* *) och uppställa sig på ena sidan af teatern.)

---

stjuffader. — Författaren tror att en och annan refräng ur "Birger Jarl" skulle passa till dem — isynnerhet när "*Stora Bubu*" förekommer.

*) Se Aftonbladet för den 23 December 1837.

ÄRLIGHETEN (vanligtvis mycket *moderat*, framträder nu med mycken häftighet, och deklamerar under många gester).

Vapenbröder! Amazoner! Hämdens dag är inne! — Mer än sju år hafva förflutit sedan den Aftonbladistiska hydran började utspy sitt gift kring Publicitetens slätter! Sansad frihet och skön litteratur hafva under denna tid varit sjusofvare; ty icke nöjdt med att hafva förvirrat nationens ärliga och nordiska karakter genom demagogiska lyktgubbar, har det äfven förderfvat dess smak och sinne för skön konst genom att instänga dem i ett *Läsebibliotek*, på hvars väggar hela den franska litteraturens skuggor utfört sina diaboliska dansar! — Har det icke redan förstört sjelfva möjligheten att få en duglig oppositionspress här i landet? — Hur har det icke angripit de renaste tänkesätt och förvrängt de ädlaste handlingar? — Hela verlden känner huru anspråkslös och välmenande jag varit; men icke desto mindre har man sökt framställa mina grundligaste anmärkningar såsom tummade skådeskyltar för låga och hemliga bevekelsegrunder! — Bistån mig då, J vänner, i denna stora och till sina följder så vigtiga strid och låten edert bifall genljuda kring berg och dal!

ALLA.

Ner med Storhertigen! Ner med Storhertigen!

STATS-TIDNINGEN (suckande från sitt gömställe).

Ner med Storhertigen!

FREJA.

Till det redan med så mycken vältalighet sagda, vill jag i korthet lägga följande: Besinnen hvilket herrligt byte skall blifva segerns lön — dessa 4,000 prenumeranter stå icke att taga på gatan; hur skönt då att se dem dansa efter vår pipa! — För att ännu mera ägga stridslusten, vill jag anföra följande historia *): För några veckor sedan var jag inviterad på kaffe hos en hushållerska på en viss Generals landtegendom. Hon underrättade mig då att Generalen bestod henne och de öfriga domestikerna Dagbladet och Statstidningen, men att de alla slagit sig tillsammans om Aftonbladet, hvarom de icke vågade låta Generalen få kunskap, emedan han en gång för alla förbjudit dem läsandet af detta blad. — Ni finner derutaf hur väl Aftonbladet förstått insinuera sig hos de lägsta individer i samhället, och hur nödvändigt det derföre är att göra gemensam sak mot den lede fienden!

*) Historien är verkligen sann.

MINERVA.

Min bästa Freja! Det förefaller mig liksom vore lusten till Aftonbladets prenumeranter den enda byggmästaren till dina planer, och att du bra gerna ville fiska dem till dig, om det också skulle ske med samma krok. — Det är Aftonbladets gemena och sedeförderfvande anda *jag* afskyr.

FREJA.

Det tror jag nog; Tant behöfver inga prenumeranter, utan kan lefva godt af sin *enskilta* förmögenhet.

MINERVA (förargad).

Det angår dig icke! — Om jag också vore fattig som en *kyrkråtta*, skulle jag likväl följa samma principer som nu! Jag skulle alltid hata Aftonbladet för dess gläfs mot Regeringen och Administrationen.

ÄRLIGHETEN.

Mina Damer! Vare långt ifrån mig att någon af edra ensidiga åsigter skulle ligga till grund för min hämd! Aftonbladet må gerna behålla sina prenumeranter — ehuru jag visserligen icke ser något skäl hvarföre icke äfven jag skulle kunna hafva dem — blott det icke söker nedsvärta mig i Publikens ögon och framställa mig såsom en maktens *tumstock*, i stället för en sanningens och rättrådighetens *lineal*.

GRANSKAREN (som stått på utkik, instörtar på scenen med andan i halsen — en stark röklukt breder sig kring teatern).

Mina Herrar och Damer! Den aftonbladistiska hären anrycker med stormsteg från Nygatan!

ÄRLIGHETEN.

Hvarifrån kommer den gemena röklukten?

GRANSKAREN.

Om förlåtelse, mitt Herrskap! Jag råkade i brådskan och ångesten klämma ut några rökgubbar, hvilka jag nyss fått färdiga.

ÄRLIGHETEN.

Hvar är f. d. Argus? — Hvarför är han ej ute på rekognoscering?

F. D. ARGUS (inkommer — en *komplett evidens* lyser i hans nacke).

Jag har haft så mycket bråk med att hålla mina *norrska "spaltar"* tillsammans, att jag ej fått tid se omkring mig det minsta. För öfrigt har jag blifvit något närsynt på den senare tiden.

ÄRLIGHETEN (vänder sig till den samlade hären).

Det vigtiga ögonblicket nalkas nu, mina vänner; och jag ber Er ihågkomma att Publiken har sina ögon fästade på oss och skall blifva vår stridsdomare!

(Trumpetstötar och maktspråk.)

(Den Aftonbladistiska Hären synes på afstånd i följande ordning:

1:o. *Brobergskan*, svängande sina blottade armar i spetsen för Amazonerna från broarna, med långa båtshakar i händerna.

Amazon-Chor

(under marschen).

"Frihet vill jag lofva
Som den bästa gåfva —
Ja, den bästa gåfva,
Menniskan kan ha!
Fallera! Fallera &c."

2:o. Tvenne Boktryckar-lärlingar, bärande på lagerkransade hyenden de *indragna numrorna* af Aftonbladet.

3:o. En skara f. d. ansvarige *Redaktörer*, med hål på knänen och armbågarna, att begagnas till kanonföda.

4:o. *Läsebiblioteket*, med släpet uppburet af besoldade Recensenter.

5:o. Skildringarne, burne på ett gyllene hyende af en *Bakelsebest*.

6:o. Några dussin utslitna *ullstrumpor*, burna på en stång af en *Konstförvandt*.

7:o. Några ljusstumpar, qvarlemningar efter sista *illuminationen*, burna af en Kammarfröken hos Storhertigen.

8:o. Farbror *Märten* med 1809 i halsgropen och 1834 i nacken, bärande framför sig en liten barnteater, hvarpå hans Blanka uppföres.

9:o. De *norrska sakerna* på en prenumerations-lista, buren af en *intet-hufvudredaktör*.

10:o. Den *Vensterhändte*, bärande på en limstång de storhertigliga insignierna, *galläpplet* och *bankonoten* på 40,000 R:dr B:ko; den senare något *tummad* af *Taxerings-Kommittén*.

11:o. *Storhertigen* sjelf, åkande på en stor ångvagn, med en mantel af Klippans papper öfver sina skuldror och en eldröd nattmössa på hufvudet.

12:o. Storhertigens *Regeringsråder*, med gåspennor bakom öronen och hårda nötter i munnen att bita på.

13:o. *Vecko-memoirerna*, tuggande på halmstrån från ryska lägret.

14:o. *Lördagsmagasinet*, för att betäcka reträtten.

Ett vederbörligt antal Skrikare och Skrikerskor, tatuerade med Institutets trycksvärta och beväpnade med såkallade *aftonvardspåkar*, utgöra den egentliga styrkan.)

Skrik-Chor.

(*Mel.:* Kil. i - - - -)

Kilom till det fnaset, Stora *Bihangs A* . . . ;
Vår Storhertig oss består kalaset.
Låtom se att ingen nu oss tubbar,
Hvarken kärngar eller gamla gubbar!
Kil. &c.
Vår Storhertig blef ej Kammarjunkar',
Derför bjuder han på brända munkar.
Kil. &c.
Han har lofvat att vår rätt bevaka
Och bestå oss, hvad som bäst kan smaka.

Kil. &c.
Följom derför Honom käckt, o Bröder!
Hvart Han vinkar oss med mössan röder!
Kil. &c.
Plockom "*Ärligheten*" utan krus san,
Så att den må dra för *attan tusan!!*
Kilom till det fnaset, Stora *Bihangs A...!*
Vår Storhertig oss består kalaset.

AFTONBLADISTERNE.

För *Frihet* och *Kontanter!*

BIHANGISTERNE.

För *Ärlighet* och *Prenumeranter!*

(Striden börjar: Båda härarnes komparser draga sig under oredig strid åt fonden, för att låta anförarnes konstmessigare fäktningar och evolutioner blifva tydligare för åskådaren. Starka *illusioner* upplysa scenen. De mest utstuderade *hårdragningar* och *hårklyfningar, förvrängningar* och *tillbråkningar, öfver-* och *undertag, hopvridningar* och *uppkittlingar, gemena insinuationer* och *dåliga toner, politiska hvalfiskar* och *munfiskar, slingerbultar* och *krumbugter, nedtumningar* och *uppätningar, sidosparkar* och andra *sparkar* hvirfla om hvarandra i ett brokigt hvimmel *). — *Brobergskan,* häftigt angripen af *Minerva,* söker qväfva sin motståndarska med den beryktade *Falukorfven,* hvilken hon proppar in i *Minervas* mun. *Frejas* kattor plocka *Mårten gåsen,* hvilken å sin sida med näbben hugger sig fast i deras skinn. *Granskaren* framdrages af några boktryckargesäller till ångmaschinen, för att *rökas. Ärligheten,* åtföljd af *Argus,* tränger

*) Dessa konsttermer ur den periodiska pressens konversationslexikon anser Författaren tillräckligt att för denna gången anföra; — många ark skulle säkert kunna fyllas med dylika.

genom de stridande för att bestorma *Storhertigens* vagn. *Storhertigen* slungar hastigt ett pund snus i ögonen på *Argus;* pundet tränger in i hufvudet, hvarvid den stackars *Argus* förlorar balansen och börjar trafva kring på händerna, med hufvudet släpande på jorden. *Ärligheten* bestiger raskt ångvagnen, men får i detsamma hela *Civil-Statens Pensions-Kassa* i pannan, så att han tumlar baklänges mot vagnsstången. Icke förlorande modet vid denna motgång, rusar han ånyo upp, men får lika hastigt en *otäck kyss,* som på nytt dekontenanserar honom. Utom sig af förtviflan, rycker han nu till sig smörjburken från den storhertigliga vagnen, och slungar den af alla krafter i ansigtet på *Storhertigen.* Tillsmord och för ögonblicket något konfunderad af sin egen *smörja,* släpper nu *Storhertigen* ut alla sina ångor på *Ärligheten,* så att han mister synen och börjar hugga i vädret, och skulle troligtvis aldrig kommit ur molnet, så framt han icke blifvit räddad af det flammande *A,* som med fyra *spaltar* skyndat till hjelp. Ett behagligt *månljus* förskingrar nu ångdimmorna, så att man tydligen kan se hur *Ärligheten* och *Storhertigen* nappa hvarandra i håret och spela *rouge et noir* i den ursinnigaste passion. — *Dagbladet* begagnar sin *qvickhet* i fötterna och springer sin väg — och *Statstidningen,* som försöker titta fram från sitt gömställe, får i synen en utsliten peruk och kryper tillbaka igen. Stridens utgång är oviss.

Hastigt börjar åskan gå. — Striden upphör. — Ett stort moln rullar ner på teatern, hvarutur framträder en förfärlig gestalt, med flere tusende hufvuden och armar.)

ALLA TIDNINGARNE (störtande på näsan).

Nåd, nåd! store Publik!

PUBLIKEN (med stark, genomträngande röst).

Hvad är det för ett oväsende J fören här, edra slynglar! Hafven J ingenting annat att göra, än ligga i lufven på hvarandra från mor-

gon till qväll? — Om jag gjorde rätt, skulle jag lägga upp er allesammans för en ordentlig stut, edra tovasingar! (alla darra som asplöf — en som ett *asklöf*) ty huru hafven J användt det pund jag gifvit er? — Jag har gifvit er klingande mynt — och J hafven betalt mig blott med klingande fraser! — Jag har klädt er från topp till tå — och J viljen sätta på mig en narrkåpa! — Icke nöjda med att hafva gjort mig lomhörd genom edra åkare-chörer, viljen J äfven tvinga mig att vara vittne till edra platta idrotter och småsinnade strider! — Fram med er derföre, att jag måtte få ge er hvad J förtjenen! — Hvar är *Statstidningen?*

STATSTIDNINGEN (med högförnäm värdighet).

Jag hör icke till er domstol, min Herre, utan anhåller derföre att ni icke gör er något onyttigt besvär; ty min värdighet tillåter mig ej besvara någon Publiks frågor.

PUBLIKEN.

Din värdighet? — Vill du inbilla mig att den tungfotighet, hvarmed du rör dig, är detsamma som värdighet? — Om du ej gillar min domstol, hvad har du då på publicitetens område att göra? — Slåss kan du icke; ty dertill

saknar du tillräckliga krafter. Höra kan du; ty icke saknar du tillräckliga öron. — Derföre skall du äfven höra mig, om du också skulle få hjertsprång och örsprång på samma gång? — Hvarföre kånkar du med den der barnungen på armen?

STATSTIDNINGEN.

Ni menar Journalen? — Det stackars barnet har fått en olycklig höftsjuka, som hindrat det både att vexa och afvänjas från modersbröstet.

PUBLIKEN.

Jag tycker att du sjelf alltför väl behöfver den ringa qvantitet mjölk, du än har qvar; ty du är minsan icke för fet, utan tvertom rätt glåmig under ögonen! — Huru länge ämnar du skralta omkring i din gammalmodiga styfkjortel och inpudrade nacke? — Tycker du icke det vara tid på att gå till dina fäder? — Med det största nöje skulle jag ringa i serafimer-klockan, så framt den ej gått samma väg som Riddarholmstuppen.

STATSTIDNINGEN.

I en tid, så upp- och nedvänd som denna, behöfves i sanning en centralpunkt, till hvilken det ringa ännu återstående *goda* kan sluta sig — och denna punkt är jag!

PUBLIKEN.

Då måtte du vara en matematisk punkt, oskönjelig för menskliga ögon. — Mig förefaller du snarare som en gammal takränna, hvaruti det från takåsen strömmande vattnet rinner ner; men dylikt regnvatten, som vanligtvis har en obehaglig bismak af de orena *takpannorna*, blir än grumligare, om sjelfva rännan är förrostad och inpyrd med mångårigt damm.

STATSTIDNINGEN.

Allt som flödar från höjden är rent och uppfriskande, och i följd deraf *mycket godt!*

PUBLIKEN.

Men hvartill och på hvad sätt gagnar det der *myckna goda?* — Månne det förmått bereda mig en enda läskedryck, hvars välsmaklighet på samma gång röjt ett *högt* och *rent* ursprung? Nej. Hvad har det då uträttat? Jo, upptvättat några gamla trasor; men äfven dertill har det blifvit användt på ett högst otjenligt sätt; ty i din enfaldiga ifver har du ännu mer gnuggat sönder dem. Hvarföre då dröja längre på skådebanan? — Dina behag kunna af ingen konst återställas; ty sminket förmår ej dölja fårorna på din panna och groparna på din kind. Din *värdighet*, som i mina ögon pre-

senterar sig såsom ålderdomsbräcklighet, glömmer sig likväl så lätt när det blir fråga om att uppsnappa någon *Rysk* bulletin eller någon *Hanoversk* snällpost; ty då blir du, oaktadt ditt hat till alla *rörelse*-principer, sjelf den *rörligaste* och qvickaste på foten man kan tänka sig. Jag beklagar derföre den, som dagligen nödgas handskas med dig; ty till ordnandet af din toilett fordras mer än en gammal "*hand*". *) — Gå nu din väg — och om det är ditt allvar att ännu längre lefva, så skaffa dig för all del någon "*ny utomordentlig talang*" med *briljant*-hufvud i stället för *briljanteradt* bröst! (Statstidningen går.) *Minerva!* Träd fram, din lunsa!

MINERVA (med spotsk min).

Förrän jag besvarar någon fråga, skulle jag ha god lust veta, med hvad slags Publik jag har

---

*) Författaren anser sig böra tillkännagifva att ofvanstående mot Statstidningen rigtade attack ingalunda är ämnad att på något sätt nedsätta den ansvarige Redaktörens värde. Denne utmärkt älskvärde, kunnige och högaktade man står dessutom för högt i opinionen, för att kunna träffas äfven af den argaste paskill. Författaren beklagar blott att Han, denne Journalismens käcke och segersälle *Drott*, på gamla dagar skall låta sin anspråkslösa, men ärligt förvärfvade lager tjena till skygd för medelmåttiga medarbetares kardborrbuskar.

den äran tala; ty efter gammalt vet jag att det gifves *en* med ljust förstånd och fin uppfostran; men äfven *en annan*, som går i buldans-pantalonger, med dun i håret. — Den *förre* har alltid förefallit mig behaglig; den *senare* deremot på sin höjd något tokrolig. — För den *förre* har jag skrifvit; för den *senare* icke!

PUBLIKEN.

Jag väntade just detta uggleskrän från din mun. — Tror du dig verkligen uppfylla ett *ljust förstånds* fordringar dermed, att du med lättsinnighetens snömos, hvarpå du låter qvickhetens färger spela, öfverhöljer sanningens grundval? — Tror du dig hafva gjort tillfyllest för den allmänna upplysningen, när du öfverhalkar allt, äfven det vigtigaste, med ett lättfärdigt, bitande skämt? — Iakttager du en *fin uppfostrans* reglor, när du med en roffogels hela glupskhet kastar dig öfver personliga karakterer, derföre att de ej bära dina eller dina gynnares färger? — Hör det också till en *fin uppfostran* att beskratta detta duniga hår och dessa buldans-pantalonger? — Vore det icke hederligare att varsamt borttaga dunen och oegennyttigt förbättra de senares qvalitet? — Nej, Minerva, det skulle snarare förefalla mig som, om du skref

för en Publik med *fint* förstånd och *ljus* uppfostran, så framt jag icke kände att din subjektivitet mera hvilar på egennyttan än på okunnigheten.

MINERVA.

Tänk, hvad stort och herrligt man kan utfundera och utföra, när man har så der många hufvuden att slå tillsammans och så der många armar att slå från sig med!

PUBLIKEN.

Du såge kanske hellre att jag, i stället för hufvuden och armar, endast hade magar? — Ja, i sanning, de behöfdes för att kunna smälta allt hvad du och dylika hopkoka.

MINERVA.

Men, oaktadt detta *kål-land* hufvuden och denna *arma-åker*, kan jag ej annat än skratta när jag hör ordet *subjektivitet* i en Publiks mun. Den som skall bedömma andras subjektivitet, måste sjelf äga en sådan.

PUBLIKEN.

Man skall vara bra nog kortsynt för att söka bestrida mig densamma! Visserligen gifves det stunder då jag förefaller mig sjelf som ett oroligt haf, hvars böljor vräka mot hvarandra och fylla luften med skum och dån; men det gifves äfven andra — fråga häfderna! — då

jag, under namn af *Folkmakt*, låter min subjektivitet centnertung falla öfver förtrycket och fördomarna. Detta kan vara nog för att visa löjligheten af ditt maktspråk. Jag sade att din subjektivitet mer hvilar på egennyttan än på okunnigheten: när jag säger att du ej är okunnig, förstår jag dermed att du besitter goda journalist-kunskaper, men en hårsmån derutom sträcker sig icke ditt vetande. — Ett generelt bildadt förstånd åker icke gerna i den *Mac Ferlanska trillan*. Med dessa kunskaper förstår du att qvickt nog infatta dina glasjuveler och bereda åt dem en bländande glans; men den klarsynte upptäcker snart den *förgyllda* infattning, som aldrig begagnas till de verkligt äkta. Du saknar icke hufvud; men magen tager beständigt öfvervigten. I yngre dagar var du en ibland din samtids *förste* beundrare af frihet och sjelfständighet; men du bortsålde *förstfödslorätten* för en grynvälling, om icke just så ringa som Esaus. — Dina begrepp om de allmänna ärendenas gång må för öfrigt vara hur *magstarka* som helst, blott du ville låta bli ditt eviga tuggande på personer, som stå vida öfver dig både i tänkesätt och verksamhet. Hvad hade dina bref till *Friherre Ankarsvärd* för syfte?

MINERVA.

Att "*aflifva*" honom. En man, som först *proponerar sådana* satser på Riddarhuset och sedermera *sådana* skålar hemma i sitt hus, gagnar hvarken det ena eller det andra — och måste derföre bort!

PUBLIKEN.

Är du verkligen så inskränkt att du ej mäktar skilja det allmänna intresset från det enskilta tycket? — Ingen älskar Konungahuset högre än jag, och ingen har druckit flera skålar för dess välgång än jag; men likväl skulle jag aldrig draga i betänkande att, i hvad som rör fäderneslandets sak, fritt och tydligt yttra mina tankar. Friherre Ankarsvärd har visserligen, lik många andra, haft sina anfall af ungdomlig feberyra; men kärleken till fäderneslandet var alltid den öfverväldigande lågan i hans bröst. — Rätta orsaken till ditt anfall mot honom var din och de dinas fruktan att se honom på taburetten; men du har handlat oklokt, ty mången, som ännu betviflade rätta meningen i hans opposition, fann nu, af den ifver och arghet hvarmed du anföll honom, att han utan tvifvel måste vara en sjelfständig och oberoende man. Marsch med dig nu! Ställ dig derborta bredvid

den nobla Statstidningen — de *mycket goda* pläga trifvas väl tillsammans — medan jag afspisar din älskling *Freja.* — (Freja framträder.) På dig borde jag icke bortkasta några ord, men då jag äfven på dig bortkastat något penningar, vill jag, för de senares skull, bestå dig något af de förre: säg mig derföre uppriktigt hvad meningen är med dina piruetter och lindansaresprång, och hvarföre du alltid håller dig på slak lina? — Tror du dig kunna uträtta något för Staten, Konsten och Vetenskapen derigenom att du fyller dina spalter med anekdoter, det sämsta kram en Publicist kan kursa med, och med ovett, det äckligaste man kan tänka sig, mot Aftonbladet, samt då och då sticker emellan med något novellstycke, som, ehuru dekarteradt, likväl är för mycket grofttrådigt och kittelfärgadt för att kunna bibehålla sig.

FREJA.

För att en dag värdigt kunna afhandla det allmännas intressen, ansåg jag för nödvändigt att först förbättra den periodiska pressen, genom bortryckandet af dess afarter. Aftonbladet hade genom sin *dåliga ton* och sina *antinationella grundsatser* förslappat Nationens håg för allvarsammare ämnen och förstört dess bättre smak;

derföre blef vår lösen: ”*Für derben Klotz ein grober Keil!*”

PUBLIKEN.

Dina *Sista Aftonblad* voro tvenne af de gröfsta kilar jag någonsin sett; men hvad uträttade du dermed? — Begriper du icke att en grof kil väl kan klyfva och splittra ett groft block, men aldrig förstöra dess substans? — Bitarna återstå ju alltid och utgöra tillsammans samma qvantitet som förut — ja, ju gröfre kilen är, desto gröfre blifva bitarna. Detta är så naturligt, och ändå förmår det ej tränga in i din nacke! — Förtjensten af att reformera den periodiska pressen kan aldrig ligga den om hjertat, som sjelf offrar allt åt penningeförtjensten; säg derföre till din magister, att om han företrädesvis vill koka klister, han dertill måtte taga något finare än vanligt *åkargröpe*, och dermed punkt. — Sedan jag nu slutat med Damerna, vill jag tala några ord med Kavaljererne der borta. (ropar:) *Dagligt Allehanda!*

DAGLIGT ALLEHANDA.

Utan rodnad tror jag mig kunna möta dina blickar; ty jag har stridt under frihetens färger med öppen visir och ”*ärligheten*” på min sköld!

PUBLIKEN.

Det har du gjort, min vän; men din klinga

har varit för litet stålsatt, för litet härdad i den lugna besinningens och den djupa eftertankans stilla men kraftiga eld, för att med verklig framgång kunna hugga in på tidens lyten; en och annan gång har du likväl träffat väl, och derföre håller jag dig räkning. Konsten att skickligt parera känner du deremot allsintet: Du tror det ofta vara tillräckligt med att betäcka bröstet, men borde dock komma ihåg, hur oklokt det är att blotta hufvudet; ty hvad förmå väl det varmaste hjertas utgjutelser hos en Publicist, om icke ett ordnande och klarblickande hufvud hejdar känslornas utbrott? — Du går fram oförskräckt; men vid det minsta oparäknade sidohugg tappar du koncepterna och studsar halfvägs tillbaka. — Undersök derföre terrängen förut, så att du ej afskär dig sjelf reträtten, och se efter att fogningarna på din bitrustning hålla stånd, på det fjällen ej för bittida måtte falla från ditt pansar och för sent från dina ögon! Genom uraktlåtandet af dessa försigtighetsmått, har du många gånger låtit öfverlista dig af dem, som varit dig betydligt underlägsne, både i moraliskt och intellektuelt hänseende. Inser du nu icke sjelf, hur ofta du missförstått din ifver och din styrka?

DAGLIGT ALLEHANDA.

Men hur i all verlden skall jag väl bära mig åt? — Får jag ett enda ögonblick vara i fred för Aftonbladets "*smädelser*" och "*lömska vinkar*"? — Hur är det väl möjligt att behålla lugn och sans, när man beständigt ser sina tankar och ord på det nedrigaste sätt utmålade och uttydda?

PUBLIKEN.

Den Publicist, som låter den enskilta passionen taga öfverhanden, missförstår sitt kall och öfverträder sin pligt. Fortfar med att oupphörligt lägga ditt retliga och lätt uppblossande lynne i dagen och du skall i evighet få hoppa kråka efter Aftonbladets pisksmällar!

DAGLIGT ALLEHANDA.

Det kan väl hända att jag begår några misstag; men då erkänner jag det genast och låter, i och med detsamma, de oriktiga "*reflexionerna*" försvinna. — Är för öfrigt något att anmärka mot min politiska karakter och min konstkritik?

PUBLIKEN.

Dina tankar och yttranden om Staten röja visserligen känsla för sanning och rätt, men de yppa ofta brist på grundliga studier och mogen eftertanka, hvarföre de alltid förefalla mig såsom foster af ett exalteradt *Arguseri.* — Din

konstkritik är ett *flammande Phœbuseri*, och hvilar alltför mycket på blotta Amatörstycken, för att kunna träffa sanningen på punkten; derigenom förnärmas den *mindre* Konstnären, han må berömmas eller klandras, på ett högst orättvist sätt; den *större* träffas icke af myggstinget, utan qvarstår orubbad i sitt ljus och låter hela skuggan falla tillbaka på Recensenten sjelf. — Med *detta* kan du åtnöja dig för denna gången! — Med *Aftonbladet*, den junkern, har jag också en gås oplockad; träd derföre fram och svara på de få frågor, jag har att tillställa dig! — Hvarföre har du varit så *mager* hela det förflutna året igenom?

AFTONBLADET.

Min högt vördade gynnare! Betänk hur *indraget* jag nödgats lefva! — det ena Hof-Kanslers-receptet efter det andra, den ena tryckfrihetsförstoppningen efter den andra äro tillräckliga nog att försvaga och förstöra den friskaste lifskraft.

PUBLIKEN.

Tvertom, min gubbe lilla, skulle jag tro att det der indragna lefnadssättet bekommit dig ganska väl; ty ju mer indraget du lefvat, destomer framdragen har du blifvit af mig.

Nej, rätta orsaken till ditt utmagrade tillstånd är ditt oupphörliga sträfvande att i allt, hvarpå du lägger dig, vara på en gång *rolig* och *orolig*. Dessa båda själs-operationer, i förening med en icke så obetydlig *industri-influenza*, kunna ej annat än göra ditt benrangel allt mer och mer skönjeligt.

AFTONBLADET.

Men, min ädle välgörare, hvad skall jag väl göra? — *Orolighet* är ju tidens lösen, utan hvilken man ingenstädes slipper; *Rolighet* är ett ablat, hvaruti de bittraste medikamenter med lätthet kunna intagas, och, i följd deraf, af stor vigt för en Publicist. Min liberalitet har omfattat båda delarna, mycket mer än man kan begära for 10 R:dr B:ko om året; ty jag har ända från min födelse hårdragit och örfilat *Aristokratien*, bränt *Administrationens* löshår och skrikit mig hes på reformer. Hvad rår jag väl för att mitt bemödande ej vill taga skruf?

PUBLIKEN.

Din filur! just derföre att du i din oroliga fingerklåda för starkt och dumdristigt hopskrufvar dina krior, lossna gängerna och halka af sig sjelfva tillbaka. När man sedan vågar klandra den dåliga mekaniken, omfabricerar du bitarna

till ett marionettspel, för att med någon rolighet narra kritiken ur koncepterna. — Anser du detta för en ärlig opposition?

AFTONBLADET.

Men hvilka storverk hafva väl då mina Antagonister, de öfriga Tidningarna, gjort?

PUBLIKEN.

Akta dig att jag ej slår dig i näsan med den beryktade "*skorfven*"*!* Tror du dig fritt och obehindradt få ha gallfebern, derföre att Dagligt Allehanda har hjernfebern och Minerva spanska fältsjukan?

AFTONBLADET.

Besinna då hur kinkig min ställning är: På ena sidan står det utnötta, föråldrade statssystemet, hvars reformerande är min pligt, och söker inpudra mina ögon med hundraårigt damm, för att dymedelst göra mig oförmögen att upptäcka bristerna och tillblanda läkemedlen; på den andra står hela den öfriga periodiska pressen i full rustning, för att pressa mig till döds. — Kan någon dessutom fordra att jag i ett ögonblick skall göra, hvad många decennier lemnat ogjordt?

PUBLIKEN.

Dina ögon skulle aldrig inpudras af dammet, om du, i stället för att våldsamt och

kitsligt slita i de gamla formerna, med tillbörlig varsamhet och klok beräkning sökte böja dem efter tidens rigtning. Hvad den periodiska pressens anfall mot dig beträffar, tror jag att dess egentliga föremål är detsamma som ditt, nemligen att få något hvarmed de vidlyftiga spalterna kunna fyllas, då djup blick och grundliga studier saknas till vigtigare ämnens afhandlande; hvarföre också ditt klagomål öfver dess anfall icke förefaller mig annorlunda, än som en af dina vanliga visstumpar, hvilkas grundmelodi är ditt eget beröm. För öfrigt, min stackars gosse, om ingen annan än du skall lägga hand vid det ogjorda, lärer det troligtvis för alltid förblifva såsom det är.

AFTONBLADET.

Man må säga hvad man vill, så har mitt handlingssätt åtminstone varit konseqvent.

PUBLIKEN.

Ja, konseqvent till den grad — att du hellre ljuger tvenne gånger, än återtar en enda lögn.

AFTONBLADET.

Jag har således uträttat ingenting? — Det kan jag omöjligt gå in på.

PUBLIKEN.

Det har jag icke sagt. I början "*steg du*

som en vårsol opp", spridde lif och värma i det nordiska is-elementet, och förvandlade den kalla liknöjdheten till ett lefvande forsknings-begär, som raskt trängde in i det offentliga lif-vet, för att se hvad vinst nationen hade af sina dryga insatser. — Också har jag betalt dig rätt dugtigt derför; men att du så tidigt skulle *"fal-la som en skinnpels neder"*, kunde jag aldrig förmoda. När nu detta likväl skett, vill jag lära dig konsten, att åtminstone hålla skinnpel-sen så tillsamman, att den ej helt och hållet släpper sina lösa beståndsdelar i mina ögon, och konsten lyder så: Innan du börjar tala om statsreformer, sök först reformera ditt eget In-stitut och låt ingen annan *svärta* än trycksvär-tan få finnas derinne; ty som nu dina affärer stå, kan du ej se längre än näsan är lång; hvar-före hela din vishet stannar i näsvishet och hela din rolighet förvandlar sig i ett rått pöbelgrin. Behjertar du detta medel, kan du möjligtvis ännu återvinna min aktning och mitt förtroen-de. Jag fordrar att du skall visa mig föremålen sådana de äro, hvarken förstorade eller för-minskade, hvarken upp- eller nedvända. Det finnes en annan smak än den, som herrskar vid *långtoddyn* och *lerpipan*, och denna smak är

det finare vettets; det finnes andra individer i Samhället än *Skinnbrackor,**) och dessa fordra både sanning och humanitet i sanning! — Gack nu i frid och synda icke härefter! (Aftonbladet träder något åt sidan) — Sedan jag nu slutat de enskilta förhören, återstår mig derefter att afsäga domen öfver er allesammans (blåser i en pipa).

(Hökare-Societeten, med stor mage, stora karbunklar på näsan och stor kumminost på hufvudet, inträder, bärande på ryggen diverse viktualievaror.)

PUBLIKEN.

Jag har kallat dig hit för att expediera de der syndapaltarna. — Grip derföre alla, som hafva 1837 i pannan!

(Ett grufligt spjärnande börjar på teatern. Tidningarne göra gemensam sak mot Societeten och söka genom de skickligaste *slingringar* undkomma dess *labbar;* men icke destomindre duka de under. Aftonbladet fastsurradt vid en tunna norrsk sill, och Dagligt Allehanda vid en fjerding *ärlig* svensk rulla, under det grufligaste skrän, hals öfver hufvud från scenen. — Freja, lyftande kjorteln upp öfver hufvudet, söker undkomma, men, derigenom ännu lättare igenkänd, gripes, petas in i några skålpund skraptalg och aflägsnas på en skottkärra. — Granskaren söker hoppa undan, men tar vilse i språnget, hoppar i *Stora Bubu* och försvinner.)

SOCIETETEN.

Hvad skola vi göra med Statstidningen? Papperet är vackert och alldeles obegagnadt,

---

*) Gammalt tillnamn åt Kälkborgare.

så att det är nästan synd att bruka det till omslag för viktualievaror; hvarföre jag h r god lust skicka det till något Hof-Apotek för att lindas kring *rosenpomada.*

PUBLIKEN.

Skicka det då hellre till Tumba Pappersbruk, för att der omblötas och förvandlas till *småsedlar,* så att det någon gång här i lifvet kan få något värde.

SOCIETETEN.

Än Minerva då? — Papperet är för löst och mjukt för att med fördel kunna begagnas i hökareboden.

PUBLIKEN.

Då det ej duger till det ändamålet, kunna vi använda det till något *annat,* mera passande. (stoppar Minerva i byxfickan) — Hvar är Dagbladet?

SOCIETETEN.

Hela årgången derutaf råkade jag nyss slå ut i rännstenen, hvarföre jag också fick plikta inför Poliskammaren. — Befalles något vidare?

PUBLIKEN.

Ingenting mera för denna gång. — Låt nu dessa minutens verk fortsätta sin påbörjade bana! Ingen Stadsfiskal skall lägga beslag på dem, såsom förbjudna varor, ty de äro tillbörligt *stämplade.*

(Societeten går.)

PUBLIKEN (ensam).

Allt är då fullbordadt för det förflutna året. Troligtvis kommer jag att ännu i många år infinna mig här, för att hålla samma ransakning och fälla samma dom. — Farväl då, J *bläcksuddade* nejder! Farväl J *gåslundar!* — När skall den tid komma då J kunnen bjuda mig, annat än *plumpar!* (stiger in i molnet och försvinner)

(1838 *Års Tidningar*, i nystärkta skjortärmar, knäbyxor och ullstrumpor, indansa, svängande långa prenumerations-listor öfver sina hufvuden. Alla hafva sina ansigten svärtade med bläck, och utföra Negerdansen ur den *Amerikanska Apan.*)

Final af Tidningarne.

Upp uti luften! Bort öfver hafven!
Fram i ullstrumpor med stormande färd!
Gyldene kalfven med *pluringa*-stafven
Vinkar oss ut i den sofvande verld.
Upp till att tända
De nygjorda bloss!
Köra och vända
Och gräla och slåss!
Menniskan, djuren, i qvalmiga nästen
Le åt vårt *rys- fas- förskräckliga* dån;
Vi sväfva fria mot himmelens fästen,
Tills i *Storbubu* vi falla derfrån!

(*Ridån faller.*)

O-Teatralisk Återblick

på Tidnings-pressens ställning under den redan förflutna början af det nya året, föranledd deraf, att föregående Teaterpjes, genom oförmodade hinder, utkom mer än en månad senare, än ämnadt var:

Det med så mycken svårighet framvärpta Bihanget är redan upplöst. Detta ägg, ur hvilket, som det sades, den hämnande Nemesis skulle framgå, för att med bart huggande svärd på rent allvar kittla till räfbenen på den Aftonbladistiska Jätten, tog vid värpningsproceduren en bakvänd rigtning och blef ett tupp-ägg, hvars verkan är allom bekant.

Aftonbladet och Dagligt Allehanda tyckas då och då taga hvarandra under armarna, som om de nu först börjat inse nödvändigheten af att på det Allmänna Intressets altare uppoffra det enskilta småsinnade agget; men man står för nära prenumerationstiden, för att af denna förändring kunna sluta till något fortvarande godt.

Aftonbladet, som likväl tyckes ha bra svårt för att, som man säger, hålla sig på mattan, framräcker som oftast sitt vanliga krokben; hvarföre också Indragningsmakten helt nyligen föll öfver detsamma. — Att Indragningsmakten gör allt hvad den kan för att indra sig sjelf, är icke någon nyhet.

Dagligt Allehanda börjar blifva en verklig Tidning; — håll ut med slupen bara!

Statstidningen och Stockholms Dagblad fortsätta sin surkålstrampning; — något annat har man ej att säga om dem.

Minerva och Freja, de såta vännerna, hafva fått en såkallad tidningsräfst i sina hufvuden. Undras likväl billigt, hvart deras egna värda personligheter, i dylikt fall, skola taga vägen; så framt det ej går som man spått: att de sjelfva, innan nästa Riksdag, redan äro borträfsade.

Journalen, som ganska öfverflödigt kom att slinka med i Pjesen, lärer långt för detta lagt sina ögon tillhopa, utan att, lik Argus, äga något hopp om uppståndelsen.

Granskaren röker än; men det tyckes som vore veken i denna dank redan utbrunnen, och att det blott är oset deraf, som ännu sticker i näsan.

En sig såkallande National-Tidning framträdde på rännare-banan; men försvann, efter att åt dess förmente utgifvare, en Herr Gruhl, hafva förvärfvat ett till namnet passande rimslut.

Ett Litteratur-Blad, som icke längre trifdes bland Upsala Litteratur-Förenings dammande och flammande, gnistrande och flistrande Folianter, har nyligen börjat fläkta frisk luft kring Publicitetens qvalmiga slätter. — Ingen Fyris-älta — inga Devouements-chörer mer! — Bort derföre med er, J Kolare- och Skärsliparegossar! ty nu blir det "ord och inga visor!"

Detta lilla tillägg trodde sig Författaren böra göra, öfvertygad, att den som orkar med laxen, icke försmår löken, äfven om den icke skulle vara en purjolök.

— — den 17 Februari 1838.

Priset: 16 Sk. Banko.